

✧ Texty na tento týden – Ž 119:1–16; Ž 90; J 3,16; Ž 95:7–11; Ž 141 a Ž 128

✧ Základní verš

„Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.“ (Ž 90:12)

Jak jsme poznali, Boží milost odpouští hříchy a tvoří nové srdce v kajícím hříšníkovi, který začal žít životem víry.

Boží slovo dává také pokyny pro spravedlivý život (Ž 119,9–16). Dodržování principů Božího zákona není v žádném případě zákonické dodržování pravidel. Jde spíše o důvěrný vztah s Bohem, který se promítá do života plného požehnání (Ž 119,1.2; Ž 128).

Ani život spravedlivého však není zbaven pokušení. Spravedlivý může být nejen pokoušen lstivou povahou hříchu (Ž 141,2–4), ale dokonce může tomuto pokušení i podlehnout. Bůh dopouští čas zkoušek, aby se projevila věrnost (nebo nevěrnost) jeho dětí. Pokud budou dbát na Boží pokyny a napomenutí, jejich víra se pročistí a posílí se důvěra v Hospodina. Moudrost pro spravedlivý život člověk získává také během života s Bohem, uprostřed pokušení a výzev. Prosba o to, aby nás Bůh naučil počítat naše dny, a my jsme tak získali moudrost srdce (Ž 90,12), odráží trvalé odhodlání žít životem naplněným věrností Hospodinu.

✧ Osnova lekce:

V této lekci se blíže podíváme na to, jakým způsobem žalmy představují skutečnou moudrost a moudrý život, k němuž jsou Boží děti pozvány. Jednotlivé pasáže ukážou nejen na zdroj moudrosti, ale také na výsledky a požehnání, které nám může přinést.

- Ž 119:10–12.161–168 - Boží zákon jako moudrý průvodce na cestě (neděle)
- Ž 90:1–12 - Moudrost a vědomí naší pomíjivosti (pondělí)
- Ž 81:7.8; 105:18.19 - Životní zkoušky jako škola moudrosti (úterý)
- Ž 1:1; 141:3.4 - Moudrost uprostřed pokušení (středa)
- Ž 1:1–3 - Požehnání plynoucí z moudrého života (čtvrtek)

NE 18. února – „TVOU ŘEČ UCHOVÁVÁM V SRDCI...“

Ž 119:10-12.161-168 „¹⁰Dotazuji se na tvoji vůli celým srdcem, nedej, abych zbloudil od tvých přikázání.

¹¹Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit. ¹²Požehnaná buď, Hospodine, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. [...]

¹⁶¹Bez důvodů mě pronásledují velmožové, mé srdce má strach jen z tvého slova. ¹⁶²Veselím se z toho, co jsi řekl, jako ten, kdo našel velkou kořist. ¹⁶³Nenávídím klam, hnusí se mi, miluji tvůj Zákon.

¹⁶⁴Chválívám tě sedmkrát za den za tvé spravedlivé soudy. ¹⁶⁵Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtnou. ¹⁶⁶S nadějí vyhlížím tvoji spásu, Hospodine, a tvá přikázání plním. ¹⁶⁷Má duše se drží tvých svědectví, velice jsem si je zamiloval. ¹⁶⁸Tvých ustanovení a tvých svědectví se držím, máš před sebou všechny moje cesty.“

Ž 119:1-16 „¹Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon. ²Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem. ³Ti podlosti nepáchají, jeho cestami se berou. ⁴Ty jsi vydal svá ustanovení, aby se přesně dodržovala. ⁵Kéž jsou moje cesty pevně zaměřeny k dodržování tvých nařízení. ⁶Nebudu zahanben tehdy, budu-li brát zřetel na všechna tvá přikázání. ⁷Z přímého srdce ti vzdávám chválu, že se smím učit tvým spravedlivým soudům. ⁸Chci tvá nařízení dodržovat, jen mě nikdy neopouštěj! ⁹Jak si mladík udrží svou stezku čistou? Musí se vždy držet tvého slova. ¹⁰Dotazuji se na tvoji vůli celým srdcem, nedej, abych zbloudil od tvých přikázání. ¹¹Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit. ¹²Požehnaná buď, Hospodine, vyučuj mě v tom, co nařizuješ. ¹³Mé rty budou vypravovat o všech soudech tvých úst. ¹⁴Veselím se z cesty tvých svědectví více než ze všeho jmění. ¹⁵O tvých ustanoveních přemýšlím, na zřeteli mám tvé stezky. ¹⁶Nařízení tvá jsou pro mne potěšením, nezapomínám na tvé slovo.“

Ž 89:16 „Blaze lidu, který zná vítězný hlazol, který chodí ve světle tvé tváře, Hospodine.“

Ex 12:5 „Budete mít beránka bez vady, ročního samce. Vezmete jej z ovcí nebo z koz.“

Ř 12:1 „Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obětí; to ať je vaše pravá bohoslužba.“

Ž 101:2.6 „²Obezřetně půjdu bezúhonnou cestou. Kdy už ke mně přijdeš? Budu žít v bezúhonnosti srdce ve svém domě:

⁶Vyhlédnu si v zemi věrné lidi, aby se mnou přebývali. Kdo jde bezúhonnou cestou, ten bude v mých službách.“

Ž 18:33 „Bůh, který mě opásává statečností a mou cestu činí dokonalou.“

Ž 111:10 „Počátek moudrosti je bát se Hospodina; velice jsou prozíraví všichni, kdo tak činí. Jeho chvála trvá navždy!“

1Pa 22:12 „Kéž ti Hospodin dá prozíravost a rozumnost, až tě ustanoví nad Izraelem, abys dbal na zákon Hospodina, svého Boha.“

Ž 119:133 „Upevní mé kroky tím, cos řekl, dej, ať žádná ničemnost mě neovládne.“

Ž 119:77.174 „⁷⁷Kéž mě zahrne tvé slitování a budu žít, tvůj Zákon je pro mne potěšením. ...

¹⁷⁴Hospodine, toužím po tvé spáse, tvůj Zákon je pro mne potěšením.“

Ž 119:105.110 „¹⁰⁵Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku. ...

¹¹⁰Svévolníci osidlo mi nastražili, avšak od tvých ustanovení jsem nepobloudiv.“

Mt 4:1-11 „¹Tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. ²Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladověl. ³Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“

⁴On však odpověděl: „Je psáno: „Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.““ ⁵Tu ho vezme ďábel do svatého města, postaví ho na vrcholk chrámu ⁶a řekne mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je psáno: „Svým andělům dá příkaz a na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou na kámen!““ ⁷Ježíš mu pravil: „Je také psáno: „Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.““ ⁸Pak ho ďábel vezme na velmi vysokou horu, ukáže mu všechna království světa i jejich slávu ⁹a řekne mu: „Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“ ¹⁰Tu mu Ježíš odpoví: „Jdi z cesty, satane; neboť je psáno: „Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.““

¹¹V té chvíli ho ďábel opustil, a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho.“

PO 19. února – „NAUČ NÁS POČÍTAT NAŠE DNY“

Ž 90:1-12 „¹Modlitba Mojžíše, muže Božího. Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení!

²Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Bože. ³Ty člověka v prach obrácíš, pravíš: „Zpět, synové Adamovi!““ ⁴Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka. ⁵Jako povodeň je smeteš, prchnou jako spánek, jsou jak tráva, která odkvétá hned ráno: ⁶zrána rozkvete a už odkvétá, večer uvadne a uschne. [...] ¹⁰Počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát, a mohou se pyšnit leda trápením a ničemnostmi; kvapem uplynou a v letu odcházíme.

¹¹Kdo zná sílu tvého hněvu, tvou prchlivost, jak by se tě nebál? ¹²Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.“

103:14-16 „¹⁴On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach. ¹⁵Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; ¹⁶sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě.“

Ž 90:13-17 „¹³Vrať se, Hospodine! Ještě dlouho se chceš hněvat? Měj se svými služebníky soucit, ¹⁴nasyť nás svým milosrdenstvím hned ráno a po všechny své dny se budeme radovat a plesat. ¹⁵Tolik radosti nám dopřej, kolik bylo dnů, v nichž jsi nás pokořoval, a let, v nichž se nám zle vedlo. ¹⁶Nechť se na tvých služebnících ukáže tvé dílo a tvá důstojnost na jejich synech! ¹⁷Vlídnost Panovníka, Boha našeho, buď s námi. Upevní nám dílo našich rukou, dílo našich rukou učíš pevným!“

102:12 „Mé dny jsou jak stín, který se prodlužuje, usychám jako bylina.“

Ž 91:9 „Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov.“

J 1:29 „

J 3:14-21 „¹⁴Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, ¹⁵aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. ¹⁶Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. ¹⁷Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. ¹⁸Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. ¹⁹Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamílovali více tmou než světlo, protože jejich skutky byly zlé. ²⁰Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází k světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo. ²¹Kdo však činí pravdu, přichází k světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

ÚT 20. února – HOSPODINOVA ZKOUŠKA

Ž 81:8.9 „⁸V souzení jsi volal a já jsem tě bránil, odpověděl jsem ti skryt v rachotu hromu, tam při Vodách sváru jsem tě zkoušel. ⁹Slyš, můj lide, svědčím proti tobě, kéž bys mě poslechl, Izraeli.“

105:18.19 „¹⁸Sevěřeli mu nohy do okovů, do želez se dostal, ¹⁹až do chvíle, kdy došlo na jeho slovo, když řeč Hospodinova ho protřbila.“

Ž 95:7-11 „⁷On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou. Uslyšíte-li dnes jeho hlas, ⁸nezatvrzujte své srdce jako při sváru v Meribě, jako v den pokušení na poušti v Masse, ⁹kde mě vaši otcové pokoušeli, kde mě chtěli zkoušet, i když viděli mé činy. ¹⁰Po čtyřicet let mi bylo na obtíž to pokolení. Řekl jsem si: Je to lid bloudící srdcem, k mým cestám se nezná. ¹¹Proto jsem se v hněvu zapřísáhl: Nevejdou do mého odpočívání!“

Ž 105:17-22 „¹⁷Vyslal už před nimi muže, Josefa, který byl prodán do otroctví. ¹⁸Sevěřeli mu nohy do okovů, do želez se dostal, ¹⁹až do chvíle, kdy došlo na jeho slovo, když řeč Hospodinova ho protřbila. ²⁰Poslal pro něj král a pout ho zbavil, vládce národů ho osvobodil. ²¹Učinil ho pánem svého domu, vládcem veškerého svého jmění, ²²aby jeho velmože k sobě připoutal a moudrosti učil jeho starce.“

Ex 17:1-7 „¹Celá pospolitost synů Izraele táhla z pouště Sínu od stanoviště ke stanovišti podle Hospodinova rozkazu. Utábořili se v Refidimu, ale lid neměl vodu k pití. ²Tu se lid dostal do sváru s Mojžíšem a naléhali: „Dejte nám vodu, chceme pít!“ Mojžíš se jich zeptal: „Proč se se mnou přete? Proč pokoušíte Hospodina?“ ³Lid tam žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Vyčítali: „Proto jsi nás vyvedl z Egypta, abys nás, naše syny a stáda umožil žít?“ ⁴Mojžíš úpěl k Hospodinu: „Jak se mám vůči tomuto lidu zachovat? Taktak že mě neukamenují.“ ⁵Hospodin Mojžíšovi řekl: „Vyjdi před lid. Vezmi s sebou některé z izraelských starších. Také hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, si vezmi do ruky a jdi. ⁶Já tam budu stát před tebou na skále na Chorébu. Udeříš do skály a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít.“ Mojžíš to udělal před očima izraelských starších. ⁷To místo pojmenoval Massa a Meriba (to je Pokušení a Svár) podle sváru Izraelců a proto, že pokoušeli Hospodina pochybováním: „Je mezi námi Hospodin, nebo není?““

Ž 81:12.14 „¹²Neuposlechl mě lid můj, Izrael mi povolný být nechtěl.

¹⁴Kdyby mě však můj lid uposlechl, kdyby Izrael mými cestami chodil.“

Gn 37:5-10 „⁵Jednou měl Josef sen a pověděl jej svým bratrům; nenáviděli ho pak ještě více. ⁶Řekl jim totiž: „Slyšte prosím, jaký jsem měl sen: ⁷Vážeme na poli snopy. Tu povstane můj snop a zůstane stát. A hle, vaše snopy obcházejí kolem něho a klaněly se mému snopu.“ ⁸Bratři mu odpověděli: „To budeš nad námi kralovat jako král či mezi námi vládnout jako vladař?“ A nenáviděli ho pro jeho sny a pro jeho slova ještě víc. ⁹Měl pak ještě jiný sen a vypravoval jej svým bratrům: „Měl jsem opět sen: Klanělo se mi slunce, měsíc a jedenáct hvězd.“ ¹⁰To vyprávěl otcí a bratrům. Otec ho okřikl: „Jaký žes to měl sen? Že i já, tvá matka a tvoji bratři přijdeme, abychom se před tebou skláněli k zemi?“

Gn 3:4 „Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti.“

ST 21. února – LSTIVÉ VÁBENÍ ZLA

Ž 141:3.4 „³Hospodine, postav stráž k mým ústům, přede dveře mých rtů hlídku, ⁴nedej, aby se mé srdce přiklonilo ke zlu, ať se nedopustím svévolnosti s muži, kteří pášou ničemnosti; jejich vlídnosti okoušet nechci.“

Ž 1:1 „Blaze mužům, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesesdává s posměvači...“

Ž 141 „¹Davidův. Hospodine, k tobě volám, pospěš ke mně, dopřej sluchu mému hlasu, když tě volám! ²Jako kadidlo ať můj míř má modlitba k tobě, pozdvížení mých rukou jak večerní obět. ³Hospodine, postav stráž k mým ústům, přede dveře mých rtů hlídku, ⁴nedej, aby se mé srdce přiklonilo ke zlu, ať se nedopustím svévolnosti s muži, kteří pášou ničemnosti; jejich vlídnosti okoušet nechci. ⁵Spravedlivý ať mě třeba bije, pokládám to za milosrdenství, ať mě trestá, je to pro mou hlavu olej, má hlava to neodmítne, v jejich neštěstí se za ně ještě budu modlit. ⁶Ať jsou jejich soudci svrženi na úbočí skály, ale spravedliví ať slyší, že vlídná jsou má slova. ⁷Jako když se v zemi všechno seká a poltí, k jícnu podsvětí se sypou naše kosti. ⁸K tobě, Panovníku Hospodine, pozvedám své oči, utíkám se k tobě, nevydej mě smrti, ⁹ochraňuj mě před osidlem na mě polčeným, před léčkami pachatelů ničemnosti! ¹⁰Svévolníci ať se chytí do svých tenat, kdežto já ať projdu!“

Ž 1:2-6 „²Nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. ³Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listů neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. ⁴Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem.“

⁵Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých. ⁶Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby.“

ČT 22. února – POŽEHNÁNÍ SPRAVEDLIVÉHO ŽIVOTA

Žl:1-3 „*Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači, ²nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. ³Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listů neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.*“

Ž 112:1-10 „*¹Haleluja. Blaze muži, jenž se bojí Hospodina, jenž velikou zálibu má v jeho přikázáních! ²Jeho potomci se stanou bohatými v zemi, pokolení přímých bude požehnáno. ³Jmění, bohatství má ve svém domě, jeho spravedlnost trvá navždy. ⁴Ve tmách vzhází přímým světle; Bůh je milostivý, plný slitování, spravedlivý. ⁵Dobře bývá muž, jenž se smiluje a pūjí a své věci spravuje dle práva: ⁶nezhroutí se nikdy, spravedlivý zůstane v paměti věčně. ⁷Nemusí se bát zlých zpráv, jeho srdce pevně doufá v Hospodina. ⁸Jeho srdce má oporu v Bohu, nebojí se, jednou spatří pád svých protivníků. ⁹Rozděljuje, dává ubožákům, jeho spravedlnost trvá navždy, jeho roh se zvedne v slávě. ¹⁰Svévolník na to zlostně hledí, skřípe zuby a odvahu ztrácí; choutky svévolníků přijdou vniveč.*“

Ž 128 „*Poutní píseň. Blaze každému, kdo se bojí Hospodina, kdo chodí po jeho cestách! ²Co rukama vytěžíš, budeš i jíst. Blaze tobě, bude s tebou dobře. ³Tvá žena bude jak plodná réva uvnitř tvého domu, tvoji synové jak olivové ratolesti kolem tvého stolu. ⁴Hle, jak bývá požehnaný muž, který se bojí Hospodina. ⁵Hospodin ať požehná ti ze Sijónu, abys viděl dobro Jeruzaléma po všechny dny svého žití, ⁶abys uviděl syny svých synů. Pokoj s Izraelem!*“

Jr 17:7.8 „*⁷Požehnaný buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. ⁸Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, nepřestává nést plody.*“

Ez 47:12 „*Při potoku na obou březích vzejde rozličné ovocné stromy, jemuž nebude vadnout listí, jež nepřestane plodit, ale každý měsíc přinese rané plody, neboť vody, které je zavlažují, vytěkají ze svatyně. Jeho ovoce bude sloužit za pokrm a jeho listí jako lék.*“

Mi 4:4 „*Každý bude bydlet pod svou vinnou révou, pod svým fíkovníkem, a nikdo ho nevydělá. Tak promluvila ústa Hospodina zástupů.*“

Ž 122:6-8 „*Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žijí ti, kdo tě milují! ⁷Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se své paláce těší klidu! ⁸Pro své bratry, pro své druhy vyhlášují: „Budiž v tobě pokoj!“*“

Žd 11:14-16 „*¹⁴Tím dávají najevo, že po pravé vlasti teprve touží. ¹⁵Kdyby měli na mysli zemi, z níž vykročili, měli možnost se tam vrátit. ¹⁶Ale oni toužili po lepší vlasti, po vlasti nebeské. Proto sám Bůh se nestydí nazývat se jejich Bohem. Vždyť jim připravil své město.*“

Mt 26:29 „*Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce.*“

Zjevení 21 „*¹A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. ²A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. ³A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, přibyték Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, ⁴a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo. ⁵Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ ⁶A dodal: „Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé. ⁷Kdo žítí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem. ⁸Avšak zbabělci, nevěrní, nečistí, vrahové, cizoložníci, zaklánači, modláři a všichni lháři najdou svůj úděl v jezeře, kde hoří oheň a síra. To je ta druhá smrt.“ ⁹A přistoupil jeden ze sedmi andělů, kteří měli těch sedm nádob a v nich připraveno sedm posledních pohrom, a řekl mi: „Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu.“ ¹⁰Ve vytržení ducha mě vyvedl na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, ¹¹zářící Boží slávou; jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál. ¹²Město mělo mohutné a vysoké hradby, dvanáct bran střežených dvanácti anděly a na branách napsaná jména dvanácti pokolení synů Izraele. ¹³Tři brány byly na východ, tři brány na sever, tři brány na jih a tři brány na západ. ¹⁴A hradby města byly postaveny na dvanácti základních kamenech a na nich bylo dvanáct jmen dvanácti apoštolů Beránkových. ¹⁵Ten, který se mnou mluvil, měl zlatou míru, aby změřil město i jeho brány a hradby. ¹⁶Město je vystaveno do čtverce: jeho délka je stejná jako šířka. Změřil to město, a bylo to dvanáct tisíc měr. Jeho délka, šířka i výška jsou stejné. ¹⁷Změřil i hradbu, a bylo to sto čtyřicet čtyři loket lidskou mírou, kterou použil anděl.*“

¹⁸Hradby jsou postaveny z jaspisu a město je z ryzího zlata, zářícího jako křišťál. ¹⁹Základy hradeb toho města jsou samy drahokam: první základní kámen je jaspis, druhý safír, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, ²⁰pátý sardonyx, šestý kameol, sedmý chrysolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint a dvanáctý ametyst. ²¹A dvanáct bran je z dvanácti perel, každá z jediné perly. A náměstí toho města je z ryzího zlata jako z průzračného křišťálu. ²²Avšak chrám jsem v něm nespapřil: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek. ²³To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. ²⁴Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odezdají svou slávu. ²⁵Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude. ²⁶V něm se shromáždí sláva i čest národů. ²⁷A nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života.

PÁ 23. února – PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Zdá se, jako by v dnešní moderní době nebylo pro nabytí „štěstí“ potřebné získání „moudrosti“.

Lidé jsou raději šťastní než moudří. Můžeme však být opravdu šťastní, a žít naplněný život bez moudrosti od Boha? Žalmy jasně říkají, že nemůžeme. Dobrou zprávou je, že se od nás nežadá, abychom si vybírali mezi moudrostí a štěstím. Jen Boží moudrost nám dává skutečné štěstí.

Může nám to pomoci ilustrovat jeden příklad z hebrejštiny. Slovo „krok“ v množném čísle (ašurej) zní velmi podobně jako slovo „štěstí“ (ašrej). A přestože toto propojení v našich překladech nenacházíme, poetický jazyk žalmů přináší velmi důležité poselství: „kroky“ držící se Boží cesty vedou k „šťastnému“ životu (Ž 1,1; Ž 17,5; Ž 37,31; Ž 44,19; Ž 89,16; Ž 119,1). Moudrost a štěstí nejsou v Písmu abstraktním pojmem, ale reálnou zkušeností.

Získáváme je prostřednictvím vztahu s Bohem. Takový vztah spočívá v uctívání, chvále a nacházení síly a důvěry v Bohu. Ž 25,14 říká: „Hospodinovo tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známost jim uvádí svou smlouvu.“

„Poděkujme raději Bohu za pozitivní myšlenky, ke kterým nás vede. Připomínejme si, co všechno nám Bůh slíbil. Ježíš Kristus opustil trůn svého nebeského Otce a své božství skryl v lidském těle. Stal se jedním z lidí proto, aby nás mohl vysvobodit z moci satana. Zvítězil za nás v boji se zlem, otevřel cestu k věčnému životu a odhalil jeho krásu. Zajímejme se o to, jak jsou lidé zachraňováni z propasti zla. Objevme, jak jsou vedeni, aby byli opět blízko Bohu. Představme si, jak nás, věříme-li v Zachránce, osvobozuje od odsouzení Kristův spravedlivý život. Vírou se dostáváme do blízkosti jeho trůnu. Bůh si přeje, abychom o těchto věcech přemýšleli.“ (SC 118; CVP 119).

Otázky k rozhovoru

1. Jak se pro nás může stát Boží slovo nejen poučením, ale také zdrojem radosti? Jak souvisí sycení se Božím slovem s přebýváním v Ježíši Kristu, který je Slovo (J 1,1; J 15,5.7)?
2. Co se stane, když lidé neustále vědomě odmítají Boží naučení (Ž 81; Ž 95)? Proč se to podle vás děje?
3. Proč se cesta bezbožných někdy může zdát příjemnější než rada spravedlivých (Ž 141)? Jak se můžeme vypořádat se skutečností, že bezbožní se mají (někdy jen zdánlivě a někdy opravdu) velmi dobře?

17:35

